

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Únor 2021

Ročník 2, číslo 4

ARCHA SPASENÍ

Neboj se. Kristus je tvá síla a spravedlnost. Vlny narážejí na bok lodi, ale nemohou loď zničit. Jenom se o ni rozbíjejí. Pán je u kormidla – nedá to tvému srdci jistotu? Jeho loď už se přenesla přes mnohé vlny – neposílí to tvou důvěru? Musela by to být opravdu ohromná vlna, která by mohla tuto loď potopit, ale taková se nikdy neobjeví.

V poslední den Pán Ježíš přivede před Otce plný počet svého lidu. Ani jeden z nich nezahyne. Archa našeho spasení převezve veškerý svůj živý náklad do přístavu věčného odpočinutí.

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Bůh současného křesťanství Aiden W. Tozer	3
Láska a hřích (1Pt 4,8) Jan Karafiát	5
Naděje v Kristu (Tt 2,13) Jaroslav Kernal	10
Správná odezva na Boží výchovu (Žd 12,7-11) Steven Cole	14
Tvoje jméno bude Izrael (Gn 35,1-15) Jaroslav Kernal	25
Jak bychom měli rozlišovat Jaroslav Kernal	37

BŮH SOUČASNÉHO KŘESŤANSTVÍ

Aiden W. Tozer

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *To jsi dělával, a já jsem mlčel. Domníval ses, že jsem jako ty. Vznáším proti tobě obžalobu. (Ž 50,21)*

Bůh současného křesťanství je jen o málo lepší než pohanští bohové starověkého Řecka a Říma – pokud není ve skutečnosti horší než oni, neboť zatímco oni měli přinejmenším alespoň nějakou imaginární moc, on je slabý a bezmocný.

Mezi hříchy, k nimž lidské srdce tíhne, je málokterý Bohu tak odporný jako modlářství. Modlářství je tou nejhorší urážkou Božího charakteru. Modlářské srdce předpokládá, že Bůh je jiný, než jaký ve skutečnosti je – což je samo o sobě obludným hříchem. A náhražky pravého Boha si každý dělá podle své vlastní podoby. Takový bůh bude vždy odpovídat obrazu toho, kdo jej vytvořil – podle stavu mysli, ze které vychází, bude buď hrubý nebo jemný, krutý nebo laskavý.

Podstatou modlářství je zahrávání si s takovými myšlenkami o Bohu, které jsou vůči Bohu nepatřičné. Špatné představy o Bohu jsou nejen pramenem, z něhož vytékají znečištěné vody modlářství – samy jsou modlářstvím. Modlár si jednoduše představuje věci o Bohu – a jedná, jako by to byla pravda.

Pokud budeme trvat na tom, že si Boha musíme nějak představit, vždycky skončíme u modly. Taková modla sice není udělaná rukama, ale je vytvořená v myšlenkách. A modla vytvořená v mysli je pro Boha stejně urážlivá jako modla vyrobená rukama!

Než v křesťanské církvi začne docházet k úpadku, dochází nejprve k porušení jejího biblického smýšlení o Bohu. Prostě špatně odpovídá na

otázku: „Jaký je Bůh?“ A odtud začíná směřovat k úpadku. I když se může i nadále navenek držet zdravého vyznání víry, její praktické vyznání, podle něhož jedná, je falešné. Masy jejích přívrženců věří, že Bůh je jiný, než jaký ve skutečnosti je. A to je hereze toho nejzákeřnějšího a nejsmrtelnějšího druhu!

Nezávažnější povinností současné křesťanské církve je očistit a pozvednout pochopení toho, kdo je Bůh, a to tak, aby toto porozumění bylo hodné Boha – i církve!

LÁSKA A HŘÍCH (1Pt 4,8)

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *Neboť láska přikryje množství hříchů. (1Pt 4,8)*

V tom jsme, milí v Kristu přátelé, jednomyslní, že tu má být láska, ale když přihlédnou k našemu textu, tak vidím, že apoštol myslí něco víc: nejen, abych byl laskavý k laskavým, ale abych byl laskavý i k nelaskavým; ne, abych měl lásku jen k těm svatým a čistým, ale abych byl laskavý k těm nesvatým a nečistým, a abych přikryl, co se dá přikrýt. Ale kde by? Kde by se to u nás vzalo, abychom přikrývali takové věci, a zdali je to správné? Tak Petr, tak Pavel. Všichni přece znáte 1. Korintským 13. Co se nám tam praví? „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ A co čteme v Přísloví 10,12? „Nenávist vyvolává sváry, kdežto láska přikrývá všechna přestoupení.“ Co se dá přikrýt, všecko ona přikryje. Duch svatý to u všech lidí Božích předpokládal, že budou laskaví ke všem a že přikryjí, co se dá přikrýt. Pak je to Boží řád, aby tu byla láska, která přikryje, co se dá přikrýt. A pak se na to spusťte, že to tak na světě bude. To může být, že to nebude u tebe. Ty budeš jako Chám, ale Pán Bůh tu bude mít Šéma a Jefeta. Ti se vypláčou a vezmou plášť a nebudou troubit, a půjdou pozpátku, aby neviděli, co nemusejí vidět a přikryli, co se dá přikrýt. To je Boží řád. Ten to tak nese sebou.

Rád bych vykládal čtvero věcí:

I. Ó, BYCHOM VŠICHNI VIDĚLI TO MNOŽSTVÍ HŘÍCHŮ, O KTERÉM MLUVÍME, PŘI SOBĚ I PŘI JINÝCH A HROZILI SE TOHO!

To by bylo něco velikého? Ne to je veliké, že to tu je, ale to je veliké, že se toho hrozíte. To množství hříchů tu je a je ho pořád víc. Proč? Vykládal jsem několikrát, že svět není horší, než byl. Svět je tělo bez Ducha svatého. O nic lépe nevyhlíží. Všecko to už zde bylo. A já se klamu, když si od těla přirozeného slibuji nějaké ovoce Ducha svatého. Já jsem chybil, já jsem neměl čekat od vás duchovní věci, já jsem špatně argumentoval, když jsem si sliboval od neobráceného hocha takovou čistou lásku! Tělo vydává nešlechtnost a nečistotu. To je řád těla. Tak se věci mají. To jinak nemůže být, a poněvadž je na světě těla pořád víc, tak je těch skutků těla pořád víc.

Jak působí takový skutek těla? Tak, že vám to pěkné pokazí všecko. Nemyslete si, že vám pokvete štěstí při takovém těle bez Ducha svatého! Ty skutky těla, vaše i cizí, vám vaše štěstí pokazí. A duchovní věci se vám úplně ztrácejí. Ten tělesný člověk nevystihuje těch pěkných duchovních věcí. To jednoduše nejde. Vy jste tělesní, abyste rozuměli tomu tělesnému, ale tomu duchovnímu nerozumíte. Tělesný člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího. Proč to tak je? Proto, že to jinak nemůže být. Proč to v církvi tak vypadá, že vidíte samou tělesnost? Protože tělesní lidé nemohou jinak jednat. Kdopak to vidí? Přirozeně to nevidí ani jeden. A vy posloucháte a myslíte si: „Co si ten člověk vlastně myslí?“ Každý si ty přirozené věci chválí, a když vidíte, jak dopadají špatně v tělesných věcech, myslíte si, že to je jejich vina. Já si povedu opatrněji než druzí! Však uvidíte, jak dopadnete!

A kdy to člověk začne vidět? Když se do toho vloží Duch svatý. Tu je najednou podstatný rozdíl a jen tak poznávám, že ty Boží věci jsou skutečností, reálností. Pokud to neokoušíte, já; vám nevěřím, že vy věříte, že je Pán Bůh a že je Ježíš Kristus. Já nevěřím tomu, co povídáte. To je jen samé povídání!

Žádný nám nehrozí, ale začnete se třást a chvět, protože vám Pán Bůh ukazuje hřích. Kde máte takového člověka? To může být, že vy chodíte lesem a nevidíte ani jednu konvalinku. Vy musíte jít tam, kde jsou. Podívejte se do žalmu padesátého prvního, verš 5: „Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřích mám před sebou stále. Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích.“ Tu to máte. Mysli si, že se to dnes stane s tebou! A ty vidíš svůj hřích a třeseš se. To je něco velikého. Myslete si, že už vidíte to množství hříchů.

II. VY ŠŤASTNÍ LIDÉ! VY NEPOCHYBNĚ BUDETE SVÝCH HŘÍCHŮ ZBAVENI.

To je milost, ale ta Boží milost takhle začíná, že vidíte to množství hříchů. A nemyslete si, že budete svého neštěstí zbaveni, pokud nejste v tom svém neštěstí nešťastni! Hřích je neštěstí a ty jsi v něm šťastný. Ale když se Pán Bůh do toho vloží, tak jsi v neštěstí nešťastný. Tak to jde, že vás udělá nešťastnými, aby vás udělal šťastnými, abyste byli hříchu zbaveni.

Jak? Ne tak, jak přirozeně myslí a vidí každý. Každý světský člověk se začne chytat modlitby Páně. „Odpusť nám naše viny.“ To jste si dali! Vždyť ta modlitba pokračuje: „Jakož i my odpouštíme našim viníkům!“ Kde byste vy, svěští lidé, dovedli někomu upřímně odpustit? To vy nikdy nedovedete! Když vy se tak chcete modlit, to předpokládá, že máte milého nebeského Otce a že je všecko v pořádku. Pak to jde tou cestou! Ale vy, světská čeládka, se tak nezbavíte svých hříchů! A jak se zbavíme hříchů? Tou cestou, kterou on usoudil, že v plnosti času půjde sám, aby naše hříchy vzal. To je to nejkrásnější v těch plánech Božích, že v plnosti času půjde on sám! Zatím těm lidem dává stíny a figury, ale když dobře rozumíte, vy máte i z těch stínů a figur radost. Neboť jen tenkrát, když můj plán je úplně jasný, mohu dávat stíny a figury. A Pánu Bohu byl jeho plán úplně jasný. A tak z toho jediného tahu můžete soudit na jeho plán. Ve staré smlouvě nebylo odpuštění hříchů. Otevřete si, prosím, Žalm 32,1: „Blaze tomu, z něhož je nevěrnost snata, jehož hřích je přikryt.“ To přikrytí je pravý výraz

pro Starý zákon. Ten hřích je žalobník. Odplata za hřích je smrt. Bůh však prohlašuje, že můj proces zastavuje, ale věc vyřízena není. Až teprve, když se dostaví můj advokát, a to je Pán Ježíš! „Já jdu.“ Na něho se to uvalilo všechno. Ten advokát to všechno odnese, ten to zaplatil a zahynul! A on vám to dá do srdce, že se ho chopíte jako ztracená ovce.

Vy jste nová stvoření. Už tedy není při nás hřích? To je omyl, hřích tu je. Ale vy jste obrácení lidé, vy jste Duchem Božím vedeni. Ale to, co je ze starého těla, to je všechno tělesné, takže lkáte a úpíte stále. Tak to on zamýšlel: ta krev vás očišťuje ne jednou, ale očišťuje vás v každé chvíli.

III. JESTLIŽE VY SE Z TOHO TAKTO RADUJETE, ŽE VÁM PÁN BŮH STÁLE ODPOUŠTÍ VAŠE NEPRAVOSTI, VY BUDETE TAKÉ ODPOUŠTĚT JINÝM.

Z toho ti druzí budou něco mít, když vám bylo odpuštěno! Vy budete nyní množství hříchů přikrývat jako ten Šém a Jefet. Co se může přikrýt, vy přikryjete. Neboť ovoce Ducha svatého je láska.

Ale můžete takové věci přikrýt? Co vy vlastně vidíte, když se obrátíte? Vidíte, že zde je samá nešlechtnost a bezbožnost. Proč by? Protože je zde samé tělo. Co si můžete od těla slibovat? Lituji vás všechny. Zde je tělo a ovoce těla. Vy to můžete jmenovat hřích, ale já to dnes jmenuji mrákota. Nač jsou ty mrákoty? Abych snad já konal o nich dlouhá studia a držel dlouhé přednášky o lidském hříchu? Je ta mrákota na to, abych já se s ní vadil a z kazatelny tepal? To nikdy ne, neboť to nikdy nebude jiné. A je ta mrákota na to, abych já k vám chodil a ptal se vás, jak já mám Slovu Božímu rozumět? Nikdy se s vámi nebudu radit o duchovních věcech. Je snad ta mrákota na to, abych já k vám chodil a dělal ústupky? Nikdy. Jestli já jsem člověk Boží, já vám neuhnu o vlas. Takové to bude, ať se všichni vzepřete a necháte mne samotného. Nač tedy jsou ty mrákoty? Na to, aby se v nich dobře svítilo. „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ A já budu prokazovat všechnu možnou lásku.

Ale když ty krásně svítíš, tak tam ty ošklivé věci odkrýváš! To už není má věc. Slovo Boží jde ještě dál. To se netýká světa, to se mluví o církvi: „Kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte!“ Vy si myslíte, že s vámi budu jíst, když vy sedíte mezi světáky? Jak bych já vám podal kalich Páně, když nechci s vámi ani večeřet? To já nesmím. A když se to v církvi jinak děje, uvaluje se Boží hněv proti celému shromáždění a vy všichni jste v mráкотě, když k tomu mlčíte. Vy nesmíte mlčet, když to ve vaší rodině nechodí tak, jak to má chodit. Vy byste jim ublížili, kdybyste mlčeli. Ale co se dá přikrýt, ať se přikryje.

IV. CO PAK JIM TO POMŮŽE, KDYŽ JÁ TO PŘIKRYJI?

Ne, to jim nepomůže. Jim pomůže jen to, když se obrátí. Ale to se rozumí, na to je to namířeno, a tak na to dojde, když přikrýváte to, co můžete přikrýt, když vy ukazujete všechnu lásku. Jestli ta nešlechtnost je přikryta nebo nepřikryta, ta vás hubí. Pomoc jediná je obrácení člověka. A o to zde běží. Bůh dává určité instrukce. „Jděte do celého světa.“ Co pak by on šel na svět, kdyby to šlo jinak? Tak si to on vymyslel: Jestli má být komu pomoheno, bude mu kázáno evangelium a to budete dělat vy, ale skutečné obrácení vykoná on sám. Koho Bůh obrátí, ten je obrácený. Ale jak to dělá? Tak jako na počátku, když stvořil svět. Všecko konal on sám. Myslete si, že oni se dívají. Co mohou jiného dělat? Ti mu nemohou pomáhat, on je nepotřebuje. On to stvoří všechno sám. My se budeme dívat, jak on křísí tu dcerušku, on sám. A my se budeme dívat, jak on obrací toho starého člověka a jak ho těší, že je jeho věčný Přítel. My se můžeme nanejvýš dívat a dávat pozor, abychom nepřekáželi a abychom nebyli nelaskaví. Nemyslete si, že na to dojde, pokud nejste vy ochotni mít je upřímně rádi, ne tak, aby hřích byl vytrubován, ale aby ho byli zbaveni. Z toho něco bude, když je máš rád. Tak on ráčí postupovat. „Neboť láska přikryje množství hříchů.“ Amen.

Nedatováno. Pravděpodobně z 18. dubna 1909

NADĚJE V KRISTU (Tt 2,13)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *Titovi 2:13 ... [abychom] očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.*

Víme dobře, koho očekáváme i co očekáváme. Náš text říká, že čekáme blažené splnění naděje a příchod slávy. To vypadá, že se jedná o dvě věci, které bychom měli očekávat – jednak blažené splnění naděje a potom příchod slávy. V tomto smyslu to překládá naprostá většina českých překladů, když používají spojku „a“ v jejím nejběžnějším slova smyslu, kdy spojuje dvě věci. Ale na tomto místě má spojka „a“ význam spíše vysvětlovací a do češtiny bychom jí měli přeložit spíše slovy „tj.“ nebo slůvkem „tedy“. To druhé sousloví, „příchod slávy“, vysvětluje, co bylo řečeno tím prvním „blažená naděje“. Očekáváme jednu událost, která završí dějiny, bude naplněním naší naděje, vykoupením našeho těla – a touto událostí je příchod slávy Pána Ježíše Krista.

Pavel v našem textu událost označuje dvěma způsoby, ale mluví o jedné události. Mluví o ní jako o blažené naději. Je to blahoslavená, požehnaná naděje. Je blahoslavená, protože je naplněná požehnáním a milostí. O křesťanské naději nelze mluvit jinak než jako o požehnané naději. Je požehnaná pro všechny, kdo jí očekávají. A očekávají jí všichni, kdo zakusili moc zachraňující Boží milosti, protože k jejímu očekávání tato milost vede.

Ale musíme dobře rozumět slovu naděje. Jedná se o naději, která je zakotvená v Kristu. Křesťanská naděje není nadějí podle smýšlení světa – kdy naděje = 50:50, tedy že něco buď vyjde, nebo ne. Křesťanská naděje je něco úplně jiného. Křesťanská naděje je zakotvená v Kristu, a upíná se k Němu. Je založená na Kristu. A to znamená, že je naprosto jistá. Jde o

něco, co se stane na sto procent, ale zatím se to ještě nestalo. Pro starozákonní věřící naděje znamenala, že Bůh jednoho dne vykoupí svůj lid, pošle Spasitele, navštíví svůj lid. A právě k tomu došlo, když se Ježíš narodil. Tehdy došlo k naplnění naděje, k naplnění toho, co očekávali. Když se Simeon setkal s maličkým Kristem v chrámě, radoval se z naplnění naděje a takto chválil Boha:

- *Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael. (Lk 2,29-32)*

Boží slovo se naplnilo, stalo se skutečností, naděje se stala realitou a zbožný Simeon se radoval, že jeho oči spatřily to, co celý život očekával. Bůh zaslíbil spasení. A protože to Bůh zaslíbil, bylo to naprosto jisté a nepohnutelné. Ale do narození Krista to bylo nenaplněné. V tomto smyslu mluví o naději také autor listu Židům (všimněte si slov jistoty):

- *Když Bůh chtěl účastníkům zaslíbení přesvědčivě prokázat nezměnitelnost svého rozhodnutí, potvrdil své zaslíbení ještě přísahou. A tak tyto dvě nezměnitelné věci, v nichž Bůh přece nemůže lhát, jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme našli útočiště v naději nám dané. V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně, kam jako první za nás vstoupil Ježíš, kněz na věky podle řádu Melchisedechova. (Žd 6,17-20)*

To je křesťanská naděje. To je jistota, která je nepohnutelná. V naději jsme zakotveni. Ve starověku bývaly přístavy chráněné před vlnami zdí (i dneska to můžete vidět). Ale nebyly moc velké, takže lodě často musely čekat před přístavem. Ale loď mohla mít jistotu, že jí proud nebo vlny neodnesou pryč od přístavu, protože námořníci mohli vzít kotvu na člun a s malým člunem zajet do chráněného přístavu a tam spustit kotvu lodi, která byla ještě před přístavem. To je obraz, který nám předkládá list Židům. Ježíš je naší kotvou, která už je v přístavu. To je naše naděje.

Jednoho dne budeme tam, kde je on, budeme s ním, budeme proměněni a budeme hledět na jeho slávu a radovat se z jeho přítomnosti. Nebude už pláč ani bolest, nemoc, smrt, nebude už hřích, Bůh sám nám setře každou slzu z očí. Budeme mít nová těla, která budou svatá – budou stejně svatá jako je svatý Bůh sám, protože budeme mít podíl na jeho svatosti, k níž jsme nyní vychováváni. Proto mluvíme o požehnané naději, protože toto je skutečné požehnání, radost a potěšení.

Kdy dojde k naplnění této naděje? To je vysvětleno tím druhým souslovím ve třináctém verši listu Titovi, kde se mluví o zjevení nebo o příchodu slávy. Je tam stejné sloveso, jako bylo na začátku jedenáctého verše – ukázala, zjevila se Boží milost. Zjeví se, ukáže se Boží sláva. Přijde den, kdy se zjeví Boží sláva takovým způsobem, že nikdo nebude moci zapochybovat o tom, co se děje. Tato Boží sláva bude zjevena a bude zjevná všem lidem bez rozdílu. Ale zatímco jedni na ni čekají a radují se z ní, pro druhé to bude strašlivé zjevení. O tomto dni zpíváme, že každé koleno se skloní před Pánem a každý jazyk vyzná, že je Pán.

Ježíš mluví o tom, že to bude, jako když blesk ozáří oblohu – všechno bude ozářeno jeho slávou. Přijde s desetitisíci svých svatých, s nebeskými zástupy, přijde náhle, nečekaně. Jeho sláva bude jako plamen ohně. Nezjeví se jako malé děťátko, a vzpomeňte si, že i tehdy oblohu rozzářila nebeská sláva, ale zjeví se jako válečník, jako dobyvatel, jako soudce. Král přijde v celé své slávě. Pánův nevlastní bratr Juda mluví o tom, že přijde:

- *... aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny bezbožné z jejich skutků, které kdy ve své bezbožnosti spáchali, i ze všech zpupných řečí, které ti hříšníci mluvili proti němu. (Ju 15)*

Milovaní, tohle je blažená naděje, kterou čekáme. Tohle je naděje, ke které nás Boží milost vychovává. Křesťanský život je žitý ve světle této naděje, v tomto očekávání. Je to také tvoje naděje? Vypadá takto také tvůj život? Pracuje v něm Boží spasitelná a posvěcující milost?

Ukázali jsme si, co očekáváme, ale ještě se musíme podívat na to, koho očekáváme, kdo je tak těsně spojen s nadějí, že ho můžeme s touto blaženou nadějí stejně jako s Boží slávou úplně ztotožnit

SPRÁVNÁ ODEZVA NA BOŽÍ VÝCHOVU (ŽD 12,7-11)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Když se Malcolm Muggeridge jako starý muž ohlédl za svým životem, poznamenal: (*A Twentieth Century Testimony* [Thomas Nelson]; v: *Reader's Digest* [1/91], s. 158): Proti všemu očekávání se za zážitky, které mi ve své době připadaly zvláště ničující a bolestné, ohlížím s největším zadostiučiněním. Vlastně všechno, co jsem se kdy naučil, všechno, co do mého života vneslo opravdovou hodnotu a opravdové světlo, přišlo v trápení, ne ve štěstí. Kdyby mělo být někdy možné vymýt z našeho pozemského bytí všechno soužení, ve výsledku by se život nestal jednou velkou rozkoší, ale příliš triviální banalitou, než aby se dal vydržet. Mnozí lidé se naproti tomu těžkými zkouškami nechali odvést od Boha. Četl jsem například, že mediální magnát Ted Turner vyrůstal v rodině, která chodila do církve. Když ale zemřela jeho sestra, jeho otec zahořkl a od Boha se odvrátil. Ted Turner šel v otcových šlépějích.

Zkoušky jsou životní realita; na nás ovšem záleží, jak na ně reagujeme. Nevím, jestli se Muggeridge skutečně obrátil, ale zdá se, že se ve svých zkouškách charakterově *utužil*, zatímco Turner se *zatvrdil*. Uznávám, že je těžké pochopit, jak je možné, že je Bůh dobrý *a zároveň* všemohoucí, *a přitom* připouští všechno to utrpení, které ve světě pozorujeme. Když ovšem člověk kvůli utrpení přestane věřit v Boha, Bůh proto ještě nepřestane existovat a problém se tím také nevyřeší. Abychom vytrvali „v běhu, jak je nám uloženo“ (12,1), potřebujeme vědět, jakou odezvu na svou láskyplnou výchovu od nás Bůh chce. Náš dnešní text učí, že:

Správná odezva na Otcovu výchovu spočívá v tom, že se jí podvolíme a díky ní porosteme ve svatosti.

Slovo „podvolit se“ zní mnoha duším krajně nelibozvučně. Četl jsem díla některých křesťanských psychologů, kteří tvrdí, že ti, kdo vyrůstali v „dysfunkčních“ rodinách, mají problémy s autoritativními postavami. Nutí takové lidi, aby si „našli autoritativní postavu a nesouhlasili s ní“, a tak prosadili svou vlastní autoritu! Takový přístup bych tedy nedoporučoval! Pěkně to vystihl jeden kreslený vtip s Frankem a Ernestem: Oba trumberové stojí u nebeské brány, svatý Petr se nesouhlasně mračí a Frank Ernieho šeptem upozorňuje: „Bejt sebou, vzal bych si jiný triko, Ernie.“ Ernie má na triku nápis: „Vzepři se autoritě!“

Bůh je ta nejvyšší autorita! Ať se vám jeho program pro váš život líbí nebo ne, není rozumné se proti němu bouřit. Jak se dovídáme z verše 12,9, pokud se poddáme Tomu, který je Otcem našich duchů, budeme žít. Řečeno s biskupem Westcottem: „Skutečný život pramení z naprostého sebeodevzdání.“ (Westcott: The Epistle to the Hebrews [Eerdmans], s. 402.) Autor Listu Židům uvádí tři důvody, proč bychom se měli podvolovat Boží láskyplné výchově:

1. OTCOVĚ VÝCHOVĚ BYCHOM SE MĚLI PODVOLOVAT PROTO, ŽE JE TO NEODMYSLITELNÁ STRÁNKA VZTAHU MEZI OTCEM A SYNEM (12,7-8).

Úvodní obrat verše 12,7 lze pokládat buď za způsob oznamovací (NBK: „Podstupujete-li výchovu“) nebo za způsob rozkazovací (ČEP: „Podvolujte se jeho výchově“). V obou případech jde v těchto verších o to, že výchova je známkou pravého synovství. Jak jsem řekl minule, nikdy jsem nevychoval neposlušné děti jiných rodičů. Vychovával jsem ale své děti, protože je mám rád a chtěl jsem, aby se naučily respektovat patřičnou autoritu.

V případě, že nejste vychováváni, pak podle autora listu nejste doopravdy Boží děti, ale spíš cizí, nemanželské děti. Nemanželské děti tehdy neměly nárok na dědictví. Chcete-li být dědici slíbeného věčného života, musíte být skutečnými Božími dětmi skrze víru v Krista (Ga 3,26). Pokud jste jeho dětmi, jsou pro vás zkoušky důkazem toho, že vás miluje,

ne toho, že vás zanedbává nebo že je proti vám (12,6). Když ale zkoušky potkávají právě tak věřící, jako nevěřící, tak co myslí autor tím, že někteří jsou „bez výchovy“? Jak poznáme, jestli jsou zkoušky, kterými procházíme, důkazem toho, že jsme skutečně Boží děti?

Jak jsem právě řekl, v první řadě podle toho, jak si odpovíme na otázku: „Činil jsem opravdové pokání ze svých hříchů a spolehl se, pokud jde o mé spasení, pouze na Krista?“ Pokud odpovíme ano, záleží dále na tom, *jak reagujeme* na zkoušky, které nás potkávají. Právě Boží dítě se ve zkoušce podvolí Bohu a snaží se růst ve svatosti. Cizí dítě nad ní s pokrčením ramen a řekne, že to je ale směla, nebo ještě hůř, obrátí se proti Bohu a zahořkne.

A dále, když zhřeší skutečné Boží dítě, bude mu to vadit. Když zhřešil David, bylo mu zoufale (viz Žalmy 38 a 51). Cizí dítě bude nadšené, že mu to prošlo, nebo nad svým hříchem mávne rukou, že se vlastně tak moc nestalo. Skutečné Boží dítě se ale podvolí otcově výchově, protože takováto výchova je nedílnou součástí vztahu otce k synovi.

2. OTCOVĚ VÝCHOVĚ BYCHOM SE MĚLI PODVOLOVAT PROTO, ŽE NÁS BŮH VYCHOVÁVÁ DOKONALE PRO NAŠE VĚČNÉ DOBRO: PROTO, ABYCHOM BYLI SVATÍ SPOLU S NÍM (12,9-10).

V těchto verších autor vyslovuje dvě myšlenky:

A. Jestliže nám prospěla nedokonalá výchova našich pozemských otců, tím spíše nám prospěje dokonalá výchova našeho nebeského Otce.

Verš 12,9 staví do kontrastu naše tělesné (pozemské) otce a „Otce [našich] duchů“ (našeho nebeského Otce). Výraz „*tělesní otcové*“ zdůrazňuje jejich nedokonalost. Žádný pozemský otec svým dětem nerozumí dost a neví všechno o tom, jak by je měl vést, vychovávat a trestat. Náš nebeský Otec ale zná každého z nás dokonale a důkladně, včetně našich nejskrytějších motivů a myšlenek. Jedná s námi podle své dokonalé moudrosti.

Dobří otcové se sice se svými dětmi vždy snaží jednat z lásky, ale často se jim to nedaří. Bůh ale vždy jedná v lásce a jeho cílem je naše nejlepší dobro. Pozemští otcové mohou být mrzutí nebo rozčilení. Bůh ale náladový není. Pozemští otcové na nás dohlížejí během našeho dětství. Boží výchovná pravomoc ale trvá po celý náš život. Dobří pozemští otcové se nás snaží připravit pro pozemský život. Bůh nás ale připravuje pro věčnost.

Autorovi má na mysli, že pro nás bylo dobré, když nás vychovávali naši pozemští otcové, i když to byla výchova poznamenaná jejich lidskými nedostatky. Vážili jsme si jich, protože vidíme, jaký z toho máme prospěch. Boží výchova je ale naprosto dokonalá.

B. Proto bychom se měli podvolit výchově nebeského Otce, díky které budeme žít.

To, na čem v souvislosti s Boží výchovou nejvíce záleží, je charakter naší odezvy. Pokud vzdorujeme a zatvrzujeme svá srdce, mine se výchova svým účelem. Pokud jsme skutečně Božími dětmi, povede to k další a přísnější výchově. Bohu jde o to, abychom se jí v úctě podvolili (12,9). Člověk se může podvolit také tak jako ten vzdorovitý chlapec, kterému matka nařídila, aby seděl na židli, dokud se neuklidní. Zatnul zuby a procedil: „Navenek sedím, ale uvnitř stojím!“ Takhle nevypadá opravdové podvolení! Opravdové podvolení vyjádřil žalmista, když napsal: „Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokořils mě pravdou“ (Ž 119,75).

Měli bychom se poddat Bohu, protože má svrchované právo nakládat s námi, jakkoli se mu zlíbí. To je hlavní myšlenka knihy Jób. I když byl Jób nejzbožnějším člověkem na zemi, měl Bůh naprosté právo odebrat mu všechno, co mu bylo drahé. Nikdo nemůže vůči Všemohoucímu Bohu vznášet žádný nárok. Jedním z nejvíce ohromujících případů, kdy se to projevilo, byla situace, kdy Bůh proroku Ezechielovi oznámil, že jako názorné duchovní podobenství pro Izrael ho náhlou ranou připraví o žádost jeho očí (jeho ženu), a nařídil mu, aby pro ni netruchlil, ani neplakal. Druhý

den tedy Ezechielova žena zemřela a on udělal, co mu Bůh přikázal (Ez 24,15-24). To je síla!

Prorok se naučil základní lekci, kterou se potřebujeme naučit všichni: *Bůh je Bůh a já Bůh nejsem*. Pokud se svrchovaný vládce vesmíru rozhodne odebrat mi manželku, děti, majetek, zdraví nebo samotný život, má na to právo. Víra si nakonec řekne to, co A. W. Pink vyjádřil takto: „Ta zkouška nebyla tak těžká, jak mohla být. Nebyla tak těžká, jak bych si zasloužil. A můj Spasitel pro mne trpěl mnohem hůř.“ (A. W. Pink: *An Exposition of Hebrews* [Ephesians 4 Group software], s. 977.) A tak se víra podvoluje Otcově výchově s důvěrou, že nás Otec vychovává dokonale pro naše věčné dobro a podle svého odvěkého záměru.

3. OTCOVĚ VÝCHOVĚ BYCHOM SE MĚLI PODVOLOVAT PROTO, ŽE VŠEM, KTEŘÍ JI PODSTUPUJÍ, PŘINÁŠÍ POKOJNÉ OVOCE SPRAVEDLNOSTI, I KDYŽ V PŘÍTOMNÉ CHVÍLI SE SNÁŠÍ TĚŽKO (12,11).

Ve verši 12,11 předkládá autor tři myšlenky:

A. Výchova se v dané chvíli vždy zdá být bolestná.

Výchova se – z našeho omezeného, v čase uzavřeného hlediska – *jeví* ne jako záležitost radostná, ale jako záležitost žalostná. Jsem vděčný, že to Bible uznává! Boží výchova *není* snadná ani příjemná. Není nic špatného na tom, když v těžké zkoušce pláčete nebo hlasitě voláte k Bohu, protože právě to dělal i Ježíš (Žd 5,7). Žalmy nám ukazují, že je v pořádku projevit před Pánem svou bolest a zármutek, pokud a dokud to činíme v duchu podřízenosti. Bůh věděl, na co nám dává slzné kanálky!

Už dříve jsem vám vyprávěl, jak jsem v den svých šestatřicátých narozenin musel vést pohřební obřad pro muže, který ve svých třiceti devíti letech zemřel na rakovinu a zanechal po sobě vdovu se dvěma dětmi. O dva roky později jsem pohřbíval i jeho ženu, která také zemřela na rakovinu. Když jsem ji ale utěšoval po pohřbu manžela, přiskotačil k nám její bývalý

pastor a se slabomyslným úsměvem prohlásil: „Sláva Pánu, Scott už je na věčnosti!“ Měl jsem sto chutí mu jednu vrazit. „Nech ji, ať se vypláče!“ říkal jsem si. Jak se ale truchlení srovnává s biblickým příkazem: „Stále se radujte...“ (1Te 5,16)? Tento příkaz neznámá, že máme pořád chodit s úsměvem na rtech a volat „Sláva Pánu!“, i když přitom trpíme. Neznámá to říkat, že se máme skvěle, když se skvěle nemáme, protože to je pokrytectví. Sám Ježíš připustil: „Má duše je smutná až k smrti“ (Mk 14,34). Tento verš („Stále se radujte“), který je nejkratším veršem řeckého Nového zákona, a Jan 11,35 („Ježíšovi vstoupily do očí slzy“), který je nejkratším veršem jeho anglického překladu, nejsou ve sporu!

Klíčem je soustředit se i uprostřed všech zkoušek a slz na to, co je cílem: pokojné ovoce spravedlnosti. Budeme-li mít na paměti to, co Bůh dělá z hlediska věčnosti, budeme schopni s vnitřní radostí a pokojem vytrvat, a přitom si připustit i bolest a zármutek. Jak napsal Pavel, „máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme“ (2K 6,10), protože víme, že Bůh je s námi, a proto nám všechny naše zkoušky napomáhají k dobrému (Ř 8,28).

B. Účelem výchovy je vypěstovat pokojné ovoce spravedlnosti.

„Pokojné ovoce spravedlnosti“ znamená „pokojné ovoce, jímž je spravedlnost“. „Spravedlnost“ (12,11) je synonymem „svatosti“ (12,10). Oba pojmy označují zbožnost či podobnost Ježíši, který je vtělením zbožnosti (Ř 8,29). Ježíš nám ukazuje, co to znamená být spravedlivým v myšlení, slolech i jednání. Pravá svatost či spravedlnost není pouze vnějšková, ale začíná už na úrovni srdce či myšlenek.

Skutečně spravedlivý člověk jedná ze zbožných motivů. Snaží se ve všem oslavit Boha. Spravedlnost a pokoj spolu chodí ruku v ruce. Nemůžete mít pravou spravedlnost a nemít pokoj, nebo mít pravý pokoj a nemít spravedlnost. Zdůrazňuji pravý, protože někteří lidé si někdy pletou úlevu od zkoušek s Božím pokojem, i když této úlevy dosáhli za tu cenu, že Boha neposlechli. Jeden křesťanský bratr mi kdysi s klidným úsměvem ve tváři řekl, že ho Bůh vedl, aby se rozvedl se svou ženou, a že od té doby, co učinil

toto rozhodnutí, má v srdci nesmírný pokoj! Trvalo mi několik hodin, než jsem ho přesvědčil, že to, co cítí, není Boží pokoj, protože jeho rozhodnutí není spravedlivé. Cítil pouze úlevu při pomyšlení na to, že se zbaví ženy, se kterou žít – připouštím – nebyl žádný med! Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti mnoha způsoby. Zde je sedm z nich:

1) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že nás učí, jak strašně ničující následky má hřích.

Když David zhřešil s Bat-šebou a zavraždil jejího manžela, Hospodin mu jeho hřích odpustil, ale vzal si život syna, kterého David s Bat-šebou zplodili, a také nechal vykypět nepřátelství proti Davidovi v jeho vlastní domácnosti (2S 12,11). Jeho syn Amnón znásilnil svou polosestru Támaru, Támařin bratr Abšalóm pak zavraždil Amnóna a později proti Davidovi vyvolal povstání. Tím, že nás nechává snášet takové bolestné následky našich hříchů, nás Bůh učí, že hřích ničí a zabíjí, a pomáhá nám tak vyhnout se mu, když jsme v pokušení.

2) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že nám bere naši samospravedlnost, soběstačnost a pýchu.

Všichni máme od přírody sklon uvažovat způsobem: „Hrozné hříchy mohou páchat *ti druzí*; *já* bych něco takového nikdy neudělal!“ Petr se domníval, že ostatní apoštolové by Ježíše zapřít mohli, ale na starého dobrého Petra je spoleh – ten ne! Pán musel Petrovi ukázat, že jeho srdce je ke hříchu stejně náchylné jako srdce kohokoli jiného (Mk 14,29-30). Na Pavla seslal Pán nesmírně těžké soužení, nad jeho síly, takže se už rozloučil se životem. Pavel říká, že to udělal proto, „abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé“ (2K 1,8-9). Všichni tíhneme k tomu, abychom se spolehali sami na sebe, a ne na Pána. Je rozumné uvážlivě a plánovitě spořit; pokud ale na své úspory *spoléháme*, Bůh zná způsoby, jak naše účty vybítit. Je rozumné se zdravě stravovat a pravidelně cvičit; pokud na to ale *spoléháme*, že nás to zachová ve zdraví a při životě, Bůh zná způsoby, jak nám přivodit onemocnění nebo zranění, aby nás naučil, že každé naše příští nadechnutí a každodenní příděl potravy a vody závisí na něm.

3) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že nám pomáhá soustředit se na věčnost místo na tento život.

Všichni máme v povaze zabývat se až příliš svým vezdejším životem, i když tento život je pouhá pára (Jk 4,14). Jak říká Pavel, ta nepřehlédnutelná skutečnost (kterou se všichni snažíme si příliš nepřipouštět!), že naše těla stářím chátrají, by nás měla vést k tomu, abychom svou pozornost zaměřili spíš k věčnosti. Píše, že „i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme“. A pokračuje tím, že se díváme na to neviditelné, co je v nebi, ne na to, co je vidět tady na zemi (2K 4,16-18).

4) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že odhaluje naše skryté hříchy a ukazuje nám naše slepá místa.

Někdy si své hříchy a nedostatky ani neuvědomujeme, dokud na nás Bůh nesešle zkoušku, ve které se ukážou. „Než jsem byl potrestán,“ vyznává žalmista, „chyboval jsem. Teď však tvé slovo dodržuji“ (Ž 119,67 PSZ). Nic nenasvědčuje tomu, že by se Bohu předtím, než byl „zkrušen“ (JB), otevřeně stavěl na odpor. Spíš jde o to, že teprve ve svém pokoření u sebe objevil skryté hříchy, kterých si dříve nebyl vědom.

Pavel zažil podivuhodná zjevení, ve kterých vstoupil až do nebe. I když byl Pavel pokorný, hrozilo mu nebezpečí, že se kvůli těmto viděním začne nadýmat pýchou. Proto mu Pán dal do těla jako osten satanova posla, který Pavlovi bránil, aby se neúměrně povyšoval (2K 12,1-7). Ať už bylo tím ostnem cokoli (někteří si myslí, že šlo o fyzickou nemoc, jiní se domnívají, že to byli falešní učitelé propagující návrat k judaismu, o které při své službě stále zakopával), bránilo to Pavlovi hřešit pýchou nad tím, že mu Bůh ve vidění zjevil nebe.

5) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že upevňuje naši víru a přitahuje nás blíž ke Kristu.

Díky ostnu ve svém těle se Pavel naučil spoléhat na Krista tak, jak se na něj nikdy před tím nespoléhal. Zjistil, že když čelí svým bolestným slabostem, stačí mu Boží milost a síla (2K 12,8-10). Těžkosti nás dokážou

přinutit, abychom se na Pána upnuli tak, jak to v bezstarostných dobách nemáme zapotřebí.

6) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že v nás rozvíjí soucit a pokoru.

Někdy máme sklon dívat se na ty, kdo trpí, svrchu. Namyšleně si říkáme: „Kdyby si dal život do pořádku [jako třeba já!], žádné takové problémy by nemohl mít!“ Pak nás Bůh zkouší nějakou zkouškou a najednou máme pro ty, kdo trpí, mnohem větší pochopení. Ztrácíme svého nafoukaného ducha sudičství a rosteme v soucitu.

7) Boží výchova pěstuje pokojné ovoce spravedlnosti tím, že v nás dává vyrůst ovoci Ducha a tak nás připravuje pro lepší použití v jeho službě.

Nejlepší ovoce roste na stromech, které jsou prořezávány (J 15,2). Ovoce Ducha roste v srdcích, která se nechávají prořezávat Boží výchovou. Z toho, že spravedlnost je *ovoce*, je zřejmé, že to trvá nějaký čas, než vyrostе a uzraje. Dnes máme instantní kávu a fotografie do jedné minuty a prakticky všechno okamžitě a ihned. Ale ještě nikdo nepřišel s ovocem na počkání! Když se podvolujeme Boží výchově, roste v našich životech pomalu, ale jistě ovoce spravedlnosti. V dané chvíli se tedy výchova vždycky zdá být těžko snesitelná, ale jejím účelem je vypěstovat pokojné ovoce spravedlnosti. A konečně:

C. Aby výchova uspěla, musíme projít příslušným výcvikem.

Aby nám Boží výcvik k něčemu byl, musíme se nechat „vycvičit“. Odpovídající řecké sloveso *gymnazó* (odtud „gymnastika“) se vztahuje k tělesnému cvičení či tréninku. Původně znamenalo doslova „svlékat se do naha“. Vyvolává dva obrazy. Za první, jak jsme viděli ve verši 12,1, atlet se musel zbavit veškeré nadbytečné zátěže či přítěže, která by mu překážela v běhu. Za druhé, starověcí Řekové byli stejně jako moderní Američané zamilovaní do tělesné dokonalosti. Trenér atleta nechal svléknout do naha, aby mohl posoudit, na kterých svalech je třeba pracovat. Pak sestavil režim

výcviku pro rozvoj svalů, které zaostávaly, aby atlet zdokonalil svou postavu. Atlet pak ovšem musel tento režim dodržovat, aby z něj něco měl.

Bůh je dokonalý duchovní trenér. Ví přesně, v čem každý z nás zaostává a co je zapotřebí pro rozvoj duchovních svalů, abychom dokázali dobře běžet. Musíme se ale podřídít režimu, který nám předepíše. Když se z tréninku ulijeme, nevyplatí se nám to později, až podlehneme pokušení a hříchu.

ZÁVĚR

Možná vám vrtá hlavou: „Jestli každá zkouška představuje Boží výchovu, která směřuje k tomu, abychom byli svatí, znamená to, že je špatné snažit se najít z ní východisko? Je to špatné, jít k doktorovi, když je člověk nemocný? Je to špatné, pokoušet se získat lepší práci? Je to špatné, snažit se řešit problémy, které nám vadí? Proč se jim prostě nepoddát, když jsou určeny pro naše dobro?“ Odpověď zní, že to záleží na tom, jaký máte v dané zkoušce postoj k Pánu. Podřizuje se moje srdce nebeskému Otci? Vnímám každou zkoušku ve vztahu k jeho lásce, se kterou se o mne ve všem stará, a snažím se porozumět tomu, co mne chce naučit? Jsem ochoten přijmout jeho vůli, pokud se neshoduje s mou vůlí?

Jak víte, Ježíš se v zahradě modlil: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (Lk 22,42). Pavel volal k Pánu třikrát, aby ho zbavil ostnu v jeho těle, když mu ale Bůh řekl, že jeho milost stačí, Pavel se s touto nesnází ve svém životě smířil (2K 12,8-10).

David pochybil, když s pelištejským králem táhl do boje proti Izraeli. Bůh připustil, aby Amálekovci vyplenili město, kde žily rodiny Davida a jeho mužů, vypálili je do základů a odvedly všechny ženy i děti do zajetí. Davidovi dokonce hrozilo, že ho jeho vlastní muži ukamenují. „David však našel posilu v Hospodinu, svém Bohu.“ David se podvolil Boží výchově, což se projevil v tom, že nepovažoval za samozřejmé, že by měl nepřátele dohnat a dobýt svůj majetek zpět. Místo toho se ptal Boha, jestli je má

pronásledovat. Teprve když mu Bůh udělil svolení, dostihl je a získal všechnu kořist zpět (1S 30,1-8).

V každé zkoušce, ať větší či menší, se tedy zastavte a zkoumejte své srdce. Opravdu jste připraveni podřídit se Bohu? Snažíte se z této zkoušky poučit a růst díky ní ve svatosti? Pokud ano, není nic špatného na tom, prosit Otce, aby ji odstranil, je-li to jeho vůle, a podniknout kroky k řešení problému. Bůh ji ve své milosti a lásce často odstraní. Někdy ale řekne: „Stačí, že máš mou milost.“ Když se to stane, musíme mu důvěřovat, že je naším milujícím Otcem, kterému jde o naše nejlepší dobro. Když se mu podřídíme, dá v našem životě vyrůst pokojnému ovoci spravedlnosti.

OTÁZKY K DISKUZÍ

1. Jak poznáme, jestli je Boží vůlí, abychom zkoušku vytrpěli, nebo jestli je v pořádku, když se z ní snažíme nalézt východisko?
2. Je zřejmé, že reptat není správné (Fp 2,14). Máme ovšem nějakou možnost říct Bohu o své nespokojenosti, která by správná byla? Jakou?
3. Jak se může člověk, jehož otec se na něm dopouštěl násilí, naučit vážit si Boží otcovské výchovy, zvláště když je hodně tvrdá?
4. Co může věřící, který se potýká s nesprávným postojem, udělat pro to, aby ve svém srdci pěstoval postoj *radostné* podřízenosti vůči Bohu?

TVOJE JMÉNO BUDE IZRAEL (GN 35,1-15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Jsme zpátky v knize Genesis a minule jsme viděli jednu z nejtemnějších kapitol této knihy. Jákob byl před branami Šekemu a celá kapitola byla prostoupená hříchem, bolestí, smrtí, tragickými věcmi, které ze srdce lidí vycházely na povrch. Dnes půjdeme do další kapitoly, do 35. kapitoly, která s tou předchozí kontrastuje jako blesk na temném nebi.

Přednámi je slavná kapitola, která nám ale zanechá na patře trochu hořkou pachů. Začátek je plný slávy, ale celá řada věcí v této kapitole nás drží nohama na zemi. Na jedné straně tady vidíme ohromný kontrast s předchozí kapitolou. Život nevěrného, neposvěceného a neposlušného věřícího je v ostrém kontrastu k životu věrného, posvěceného a poslušného věřícího. Na jedné straně je světský život u bran Šekemu a na straně druhé svatý život v Bételu, v domě Božím. Připomíná nám to krále Davida, který záviděl svévolníkům, takže jeho nohy málem odbočily, sešly z cesty, *když viděl svévolné, jak pokojně si žijí (Ž 73,3)*. A potom pokračuje a vypráví, jak prohlédl, když vešel do Boží svatyně, do Božího domu – to je Bétel. Tehdy pochopil mnoho o sobě:

- *Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jitřilo mé ledví, byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval. Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. (Ž 73,21-24)*

I Jákob byl jako tupec, když se zabydlel u Šekemu, když se zhlédl v nabídkách světa. Člověk je tupý jako dobytče, když nechá svůj život ovládat hříchem a jeho žádostmi. Ale Bůh je dobrý. Svě věrné opatruje (Ž 31,24), neopouští je (Ž 37,28), ale vede je a vychovává je jako syny.

JákoB v předchozí kapitole selhal v mnoha ohledech. Jeho život se skoro zhroutil. Čelil vážnému nebezpečí – celé jeho rodině hrozilo vyhlazení, vendeta, krevní msta za to, co provedli jeho synové, když vyvraždili všechny muže z Šekemu. Bůh skutečně dlouho mlčel a nechal dojít věci v JákoBově životě až do krajnosti. Ale neopustil JákoBa. A to už jsme v našem textu:

I. POSVĚCENÍ (v. 1-8)

Po letech mlčení, ve chvíli nejvyšší nouze, Bůh znovu promlouvá k JákoBovi. Tady si musíme připomenout dvě velmi důležité věci – Bůh sám promlouvá. Je to cele na Něm a my Ho k tomu nemůžeme nijak donutit nebo dotlačit, nemůžeme Jím nijak manipulovat. On je svrchovaný Bůh. A my jsme jenom stvoření. Možná budou nebo jsou těžké věci v našich životech a nám to připadá, že Bůh mlčí, naše modlitby narážejí na strop, naše nitro je prázdné a společenství s Bohem je tak vzdálené. Přesto nás tyto věci nesmějí odradit od toho být i nadále Bohu věrní. Jako Job, který říká:

- *I kdyby mě zabil a já už neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty. (Jb 13,15)*

Jako mládenci, které král Nabukadnésar přikázal vhodit do rozpálené ohnivě pece, protože se na jeho příkaz nepoklonili před jeho sochou. Řekli králi:

- *Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď. Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivě pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme. (Dn 3,16-18)*

Bůh očekává, že zůstaneme věrní, protože i On je věrný. A On je věrný, i když my sami jsme nevěrní, protože nemůže zapřít sám sebe (2 Tm 2,13). A tak promlouvá do JákoBova života – a promlouvá – a to je ta druhá věc, kterou jsem chtěl zmínit – v pravý čas. Nám se to možná zdá pozdě, ale Bůh určuje čas a jedná přesně, jedná v ten nejlepší čas. Znovu je to výzva k tomu, abychom byli věrní a vytrvalí.

Naléhavá výzva (v. 1)

Bůh povolává Jákoba, aby se vrátil k tomu, co měl udělat nejdříve. Volá Jákoba k tomu, aby splnil své sliby, které mu dal.

- *Vstaň a vystup do Bét-elu, usad' se tam a udělej tam oltář Bohu, který se ti ukázal, když jsi prchal před svým bratrem Ezauem. (Gn 35,1)*

Jákob slíbil Bohu, že když se bezpečně vrátí domů, tak půjde do Bételu a postaví tam Bohu svatyni. Od Lášana už se vrátil před řadou let, ale do Bételu stále ještě nedorazil. Místo toho se zabydlel u Šekemu, zaměřil se na jiné věci než na splnění toho, co slíbil Bohu a stále více se vzdaloval od Boha.

Nyní ho tedy Bůh sám povolává zpět. Bůh nad námi bdí i tehdy, když se mu vzdálíme a zaměříme se na jiné věci než na Jeho království a spravedlnost. Když se věřící duchovně vzdálí Bohu a nežije v živém a těsném vztahu s Bohem, tak ho Bůh neopouští. Bůh takovému člověku nedává pokoj a vede ho do okolností a do situací, které ho mají vrátit zpátky. Potom vrací člověka na místo, kde měl být. Jákob měl s celou svou rodinou být v Bételu. Místo toho se usadil u Šekemu. Nyní ho Bůh volá zpátky. A když Jákob slyší Boží hlas, tak ví, kolik uhodilo. Vidíme to z následujících veršů:

Očištění (v. 2-4)

V prvním verši je Boží výzva Jákobovi. V dalším verši je Jákobova výzva své rodině. Podobně jako Bůh volal Jákoba, tak nyní volá Jákob svou rodinu:

- *Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou! Očištěte se, převlékněte si šat, budeme putovat do Bét-elu. Chci tam udělat oltář Bohu, který mi odpověděl v den mého soužení a byl se mnou na cestě, kterou jsem šel. (Gn 35.2-3)*

Jákob volá svou rodinu k pokání, k očištění, k posvěcení. Mají se setkat s živým Bohem, s všemouhoucím a svatým Bohem. A takové setkání nemůže proběhnout jen tak.

Často můžete slyšet o tom, že Bůh přijímá hříšníka naprosto bez jakýchkoliv podmínek, protože ho miluje bezpodmínečnou láskou. Obávám se, moji milí, že toto je pouze ‚A‘, ke kterému je nutné říci ještě ‚B‘,

abychom říkali celou pravdu. A pokud za celou pravdu vydáváme jenom část pravdy, tak říkáme lež. Obvykle se poukazuje na známý verš z Janova evangelia – J 3,16 – Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna... Ano, zde je skutečně řeč o Boží lásce, ale hned v následující části tohoto verše je řeč o podmínkách – a tady je to ,B': *aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul!*

- *Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Žd 11,6)*

Opravdová víra má potom své důsledky v životě člověka, který věří. A jedním z těchto důsledků je svatost. To je přesně to, co dělá Jákob se svou rodinou. Jákob věřil v Boha, a proto si byl také vědom toho, že bude nyní přistupovat ke svatému Bohu. A Boží svatost je něco velmi, skutečně velmi nebezpečného. Boží svatost je nebezpečnější než hordy Kenaánců a Perizejců, ze kterých měl Jákob strach.

Když se Boží lid vyvedený z Egypta – mimochodem lid, kterému dal Mojžíš tuto knihu a v ní také právě tento příběh – když se měl tento lid setkat s Bohem pod horou Sinaj, tak čteme:

- *Hospodin řekl: Jdi k lidu a dnes i zítra je posvěcuj; ať si vyperou pláště a ať jsou připraveni na třetí den, neboť třetího dne sestoupí Hospodin před zraky všeho lidu na horu Sínaj. Vymezíš kolem lidu hranici a řekneš: Střezte se vystoupit na horu nebo i dotknout se jejího okraje. Kdokoli se hory dotkne, musí zemřít; nedotkne se ho žádná ruka, bude ukamenován nebo zastřelen. Ať je to dobytče nebo člověk, nezůstane naživu. (Ex 19,10-13)*

Kdykoliv se Boží muži nebo ženy setkali s Bohem, zachvacovala je bázeň z Boží svatosti. Volali v hrůze: „Běda mi, jsem ztracen!“ A Nový zákon nám mnohokrát připomíná:

- *Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. (Žd 12,14)*

- ... ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ (1Pt 1,15-16)
- ... kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti. (Zj 22,11)
- ... aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony. (Ko 1,22)

Je tady jedna zvláštní věc, která nás ve svém důsledku sráží na kolena a nutí nás volat: Běda mi, jsem ztracen! A tou věcí je to, že svatost můžeme získat pouze u Boha, k němuž se bez svatosti nemůžeme přiblížit. Sami ze sebe žádnou svatost nevykřešeme. Jenom Bůh je svatý a jenom on nás může očistit. Tady je místo, kde se spojuje víra s bází. Víra v dokonané a dokonalé dílo Ježíše Krista na kříži Golgoty – jeho obětí jsme posvěceni a bázeň před svatým Bohem, protože víme, že v nás samotných žádná svatost není. A z této víry a bázně pramení stejné jednání, jaké můžeme vidět u Jáкова. Touha očistit se. Tato touha je vlastní Božím dětem – apoštol Jan ji radí k charakteristickým rozpoznávacím znakům Božích dětí.

- Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý. (1J 3,3)

V našem textu Jákov neusiluje o to, vykonat nějaké zásluhy před tím, než přistoupí k Bohu. Jákov ví, kdo je Bůh a ví, že se nemůže jít klanět svatému Bohu s modlou v ruce. Ví, že nejprve musí činit pokání. A pokání znamená přesně to, co vidíme v našem textu.

Pojmenovat hřích, ukázat na něj – to je dílo Božího slova, které nám vysvětluje, co je to hřích a dílo Ducha svatého, který nás usvědčuje z hříchu – tedy dává nám porozumět, že tento hřích se týká právě nás. Ale pokání jde ještě o něco dále – nestačí označit hřích a omluvit se za něj. Pokání znamená hřích opustit – a to vidíme ve čtvrtém verši.

Jákov vzal všechny modly, všechny nečisté věci, šperky – nejednalo se o obyčejné ozdoby (nebo náušnice), ale o rituální náušnice, které měly náboženský význam – dnes bychom je mohli přirovnat k různým amuletům, škapulírům, a jiným podobným předmětům, které mají mít

nějaký duchovní význam. Jákob všechny tyto věci zakopal pod dubem. Ekumenický překlad tady z nějakého důvodu překládá – pod posvátným stromem, ale všechny ostatní české překlady a podobně i zahraniční říkají prostě dub, nebo terebint (ČSP). Už jsme se tím setkali ve 12. kapitole, kde byla řeč o božišti Móre. Tehdy jsme si říkali, že šlo o duby a pravděpodobně šlo o stejné místo jako zde.

Když Mojžíš viděl zlaté tele, které Izraelci uctívali, zatímco on byl na hoře Sinaj, tak ho roztloukl na prach. Jákob se podobně zbavil všech model a zakopal je. O to jde – odstranit to, co je na překážku našeho vztahu s Bohem. Když Boží lid s Jozuem v čele dobyl zaslíbenou zemi, tak se shromáždili – kde myslíte? – v Šekemu (Joz 24,1) a Jozue vyzvali lid:

- *Odstraňte tedy cizí božstva, která jsou mezi vámi, a přikloňte se srdcem k Hospodinu, Bohu Izraele. (Joz 24,23)*

Teprve když odstraníme hřích z našich životů, tak je možné sloužit Bohu. Teprve potom je možné jít do Bételu uctívat Hospodina. Ale pokud si necháváme hřích v jakékoliv podobě, potom hazardujeme s vlastním životem.

Naplnění (v. 5-8)

V následujících verších vidíme naplnění tří různých věcí, nebo událostí nebo jak to nazvat. Vidíme jejich dovedení do konce, jejich dotažení nebo završení.

1. Bůh dává strach mezi pronárody, takže nechávají Jákoba na pokoji (v. 5). Bůh tady jedná ve prospěch svého lidu a znovu tak potvrzuje své slovo, které dal Jákobovi, že ho bude chránit. Naplňuje své slovo, dovádí ho do praktických důsledků a zároveň naplňuje okolní města děsem.

2. Jákob naplňuje svůj slib a konečně přichází do Bételu, kde buduje oltář a vzývá tam Hospodina (v. 6-7). Trvalo to trochu déle, než mělo, než se sem Jákob dostal, ale nakonec Bůh dovedl Jákoba přesně na to místo, kde měl Jákob od počátku být. Nyní Jákob znovu staví oltář a vzývá Hospodinovo jméno.

3. Poslední věcí, kterou tady vidíme, je smrt Debory, Rebečiny chůvy a její pohřeb pod dubem v Bételu (v. 8). Je to taková zvláštní zmínka. Tato žena

přišla s Rebekou k Jákobovu otci Izákovi (Gn 24,59). A můžeme se jenom domýšlet, kde se vzala u Jákoba. Někteří učenci se domnívají, že Jákob navštívil domov po svém příchodu do Kenaánu a přivedl ji s sebou, jiní to popírají a říkají, že přišla Jákobovi říci o smrti jeho matky. Bible nám o tom nic neříká. Říká nám, že tato žena zemřela v Jákobově domě a Jákob ji pohřbil.

Jákobův život po jeho setkání s Bohem v Penúelu je poznamenán mnoha těžkostmi. Setkání s Ezauem – radostné, ale také vyčerpávající a stresující, násilí spáchané na Díně, násilí spáchané jeho syny na šekemských, smrt ženy, která ho pravděpodobně vychovávala spolu s jeho matkou a nakonec smrt jeho milované ženy.

V Bételu se završil život Debory a pro Jákoba to znamenalo příležitost uvědomit si, že jen poutníkem na této zemi. Vedle toho zde byly další události, které to měly Jákobovi připomenout znovu a znovu – podívejme se dále:

II. POŽEHNÁNÍ (V. 9-15)

Jákob se znovu setkává s Bohem a Bůh mu dává své požehnání. Když to spojíme s prvním veršem, tak vidíme, že Bůh přikázal Jákobovi, aby si došel pro požehnání do Bételu. Cesta k němu byla trnitá, těžká, ale Boží požehnání za to vždycky stojí. Čím déle odkládáme svou cestu do Bételu, tím více trnů na ní najdeme. Ale jak jsme viděli, tak ani v Bételu se to neobejde bez trnů.

Požehnání je dar

Ještě jednu poznámku, než se podíváme na požehnání, které Jákob dostal – další setkání s Bohem a Jákobovo znovupožehnání přichází až potom, co Jákob splnil své povinnosti a závazky, které měl vůči Bohu. A to je, myslím, něco, na co bychom měli pamatovat. Stává se nám totiž, že bychom chtěli Boží požehnání, ale nechceme nést zodpovědnost. Chtěli bychom instantní Boží požehnání. Chceme vidět, jak se lidé obrací ke Kristu a jak se mění jejich životy – a to je Boží požehnání a zaslíbení pro Kristovu církev, ale nechceme lidem o Kristu říkat. Chceme duchovně růst a nést hojné ovoce,

ale nechce se nám trávit příliš mnoho času studiem Písma nebo modlitbami. Chceme nějakou jednodušší cestu.

Rozumějte mi dobře – nesnažím se říci, že Boží požehnání je něco za něco. Ale chci vám ukázat, že věci mají své příčiny a své důsledky. A to je něco, s čím se v knize Genesis – a také ve vlastním životě – setkáváme stále dokola. I kdyby Jákob postavil deset oltářů a dělal já nevím, co, tak by si na Pánu Bohu nemohl požehnání vynutit. On udělal to, co udělat **měl**. A bylo to tak správně. Bůh pak udělal to, co udělat **chtěl** – požehnal Jákobovi.

Požehnání je stále stejné

Když Bůh žehná Jákobovi, tak opakuje své požehnání, které už mu dal dříve – když se Jákob poprvé setkal s Bohem na tomto místě a když se setkal s Bohem v Penúelu. Toto požehnání je také skoro identické s požehnáním, které dostal Abraham v Gn 17. Bůh se mu zjevil, řekl mu, že bude mít nové jméno, připomněl mu, že je Bůh všemohoucí, že ho rozmnoží a učiní z něj národ a že mu dá zemi, do které ho přivedl. S Jákobem je to úplně stejné.

1. Tvoje jméno bude Izrael (v. 9-10)

Tady se opakuje to, co řekl Bůh Jákobovi v Gn 32,29:

- *Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls. (Gn 32,29)*

Nyní to zní trochu jinak a my tomu můžeme dobře rozumět po všech těch událostech, které se staly od onoho setkání v Penúelu. Jákob přestal být lstivý, ale lstivými se stali jeho synové.

- *Tvé jméno bylo Jákob; už nebudeš zván Jákob, tvé jméno bude Izrael." A dal mu jméno Izrael. (Gn 35,10)*

Po všech těch těžkých událostech, po své vlastní duchovní slabosti, duchovní nevěře, to musel být balzám pro Jákobovu duši. Tvoje jméno **bylo** Jákob. Už nebudeš Jákob. Budeš Izrael, Zápasí Bůh. Jákob znovu vyzápasil svůj boj – opět získal Boží požehnání a milost.

2. Já jsem Bůh (v. 11)

Boží požehnání pokračuje připomínkou toho, kdo je to Bůh.

- *Dále mu Bůh řekl: „Já jsem Bůh všemohoucí.“ (Gn 35,11)*

Abrahamovi Bůh řekl totéž (Gn 17,1), a podobně také Izák požehnal Jákobovi:

- *Kéž ti Bůh všemohoucí požehná... (Gn 28,3)*

Jákob – a my s ním – si potřebuje připomínat, kdo je Bůh. Bůh je začátek i konec a my potřebujeme stále více rozumět tomu, kým Bůh je. U Boží všemohoucnosti musíme začínat. Bůh je náš Stvořitel. On je Stvořitel celého vesmíru. To jsou první slova Bible, první slova knihy Genesis:

- *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. (Gn 1,1)*

Musíme vědět, kdo je náš Bůh. Pokud nerozumíme tomu, že náš Bůh je Bůh všemohoucí, potom máme malého boha s malým ‚b‘, který není schopný pro nás něco udělat. To je něco, co si musíme často o Bohu připomínat. Jákob si to často připomínal, Bůh mu to připomínal a my na tom nejsme jinak. Jak často jsme sklíčení a malověrní – a mnohdy jenom proto, že si nepřipomínáme, kdo je náš Bůh, že to je Stvořitel nebe i země, Hospodin všemohoucí. Čím více známe Boha, tím větší pokoj můžeme zakoušet a tím snadněji utíkáme k Bohu a spočíváme v něm.

Apoštol Pavel vyučoval křesťany v Efezu ‚celou radu Boží‘ (Sk 20,27), strávil tam více než dva roky každodenním vyučováním – veřejným i v domácnostech. A když později píše Efezským křesťanům dopis, podívejte:

- *Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! (Ef 3,20-21)*

Čím více známe Boha v pravdě, tím více Ho budeme oslavovat a chválit.

3. Bude z tebe národ (v. 11)

Sám všemohoucí Bůh opakuje Jákobovi – a skrze své Slovo i nám – své požehnání. Jákob slyší stejná slova, která již jednou v Bételu slyšel. Ale zatímco v Gn 28 jde o oznámení, tak v Gn 35 jde paradoxně o příkaz.

V Gn 28 Bůh oznamuje Jákobovi, který byl bez ženy, bez dětí, bez domova, že z něj bude velký národ, tak v Gn 35 Bůh Jákobovi, který má několik žen, má dvanáct dětí a zanedlouho se mu narodí třinácté – dvanáctý syn, Bůh Jákobovi přikazuje, že z něj má být národ. Dává mu stejný příkaz, jako dal Adamovi a Evě – plodte se a množte se.

Vidíme tady kontinuitu, vidíme tady jednotu Božího záměru, vidíme tady jasné směřování k jedinému cíli – ke Kristu. To je to Požehnání s velkým ‚P‘. To je skutečné Boží požehnání – podívejme se znovu do Efezským:

- *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů. (Ef 1,3)*
- *Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno ‚Ano‘. A proto skrze něho zní i naše ‚Amen‘ k slávě Boží. (2K 1,20)*

Z Jákoba bude národ i společenství pronárodů, mezi jeho potomky budou králové. Ale všechno směřuje k tomu Jedinému, k tomu, který byl zaslíbený už Adamovi a Evě, k tomu, který se stal tělem, když se naplnil stanovený čas – k Pánu Ježíši Kristu. S tímto zaslíbením je spojené ještě další:

4. Dostaneš zemi (v. 12)

- *Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. (Gn 28,13)*
- *Zemi, kterou jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tu dám tobě; tvému potomstvu dám tuto zemi. (Gn 35,12)*

Jákob slyší totéž znovu a znovu. A spolu s Jákobem slyšeli tato slova také Izraelci na poušti, kteří vycházeli z Egypta – po čtyřech stech letech otroctví, zdeptaní, vyděšení, malověrní. Měli jít do zaslíbené země a Bůh je skrze Mojžíše povzbuzuje příkladem Jákoba a požehnání, které mu Bůh dal. Ale v našem textu to není jenom Bůh, kdo opakuje: Jákob také opakuje. Podívejte se od posledních dvou veršů našeho textu:

Opakování (v. 14-15)

Setkání s Bohem vede Jákoba znovu k témuž jednání, jako před lety:

1. Posvátný sloup (v. 14) – Jákob postavil posvátný sloup. To bylo něco jako oltář, který polil olejem. Boží požehnání vede Jákoba k uctívání.

Jákob věděl, koho následuje. Věděl, že Bůh je svatý, proto vedl svou rodinu k tomu, aby se posvětila, než budou uctívat Boha. Nyní se znovu setkává s Bohem a toto setkání ho znovu vede k uctívání. Bůh mu připomněl všechny věci, které už mu řekl dříve. A Jákob už nechtěl zapomenout:

2. Pojmenování místa (v. 15) – čteme o opětovném pojmenování tohoto místa. Jákob vystavěl na tom místě památník. Bylo to místo, které mu mělo stále připomínat Boží požehnání, Boží ochranu, Boží blízkost. To byl výsledek Jákobovy zkušenosti ze setkání s Bohem. Pokání a víra jsou následovány radostí a uctíváním. I my se máme mnoho co naučit z tohoto textu.

III. ZÁVĚR

Boží nevýslovná láska

Po celou dobu, kdy žil Jákob mimo opravdový a ryzí vztah s Bohem, na něho Bůh nezapomněl. Mohlo by se zdát, že ho Bůh opustil – alespoň tak to vypadalo na konci minulé kapitoly, ale opak byl pravdou. Celou dobu Bůh pracoval na tom, aby Jákoba nejrůznějšími způsoby přitáhl zpět.

Bůh nezapomíná na své děti, jak jsme si to připomínali na začátku. Je to lekce, kterou se učíme stále znovu a pořád dokola. Boží milosrdenství je tak veliké, že nás táhne znovu zpátky do opravdového vztahu s Bohem. Jákob zůstal v Sukótu a zabydlel se v Šekemu, ale Boží láska ho dovedla zpátky na místo, kde měl být od začátku, na místo uctívání, požehnání a slávy – do Bételu. Chvála Bohu za jeho ohromnou trpělivost s námi a lásku k nám!

Boží obnovující milost

Apoštol Jan napsal, že kdokoliv říká, že je bez hříchu, je lhář (1J 1,8). A také:

- *Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,9)*

Boží milost, která obnovuje hříšníka, se projevuje stále znovu a znovu. Viděli jsme to na Abrahamovi, vidíme to na Jákobovi, můžeme přemýšlet o králi Davidovi, jak to čteme v Žalmu 51. Čteme o nejhorším judském králi, že:

- *V nouzi prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost a hluboce se před Bohem svých otců pokořil. Modlil se k němu a on přijal a vyslyšel jeho prosbu a přivedl jej zpět do Jeruzaléma, aby dál kraloval. Tak poznal Menaše, že jenom Hospodin je Bůh. (2Pa 33,12-13)*

Boží milost je ohromná. Bůh vždy odpovídá na pokání a víru. Ale tato Boží milost není otevřenou bránou pro hřích:

- *Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? (Ř 6,1)*

Naprosto NE! Boží milost a Boží odpuštění nás vedou přesně opačným směrem. Vedou nás k bázni, k poslušnosti a k úžasu nad velikostí našeho Boha.

- *Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? **Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.** Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitro, když drží stráž k jitru. Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupění, on vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí. (Ž 130,1-8)*

Amen.

JAK BYCHOM MĚLI ROZLIŠOVAT

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Toto je [druhý](#) článek v sérii, která se zabývá současnou situací ohledně koronaviru a opatření, která jsou s tím spojená. V úvodním článku jsem psal o povinnosti křesťanů odhalovat skutky temnoty. V následujících článcích chci ukázat, že mnohá vládní opatření jsou právě takovými skutky temnoty a křesťané by měli pozvedat svůj hlas nejenom k Bohu, ale také k celé společnosti, ukazovat na tyto skutky a na základě Písma je pojmenovat.

V tomto článku se zaměřuji na klíč, který máme používat, základ, na němž máme stavět – a tím klíčem je Boží slovo. Boží slovo je měřítkem pravdy – tak to alespoň křesťané vyznávají. Tedy přinejmenším ti křesťané, kteří chtějí stavět na reformačním principu *sola scriptura*, samotné Písmo.

CO ZNAMENÁ SOLA SCRIPTURA?

- *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16-17)*

Písmo je jediným dostatečným, spolehlivým a neomylným pravidlem a měřítkem všeho poznání o spasení, víře a poslušnosti. *Sola scriptura* v překladu znamená „pouze Písmo“ nebo „jedině Písmo“ či „samotné Písmo“. Jenom Písmo, samotné Písmo, je pravidlem a měřítkem všeho křesťanského učení a jednání. Jinými slovy, Bible je výhradní autoritou křesťanů. Bible je tím, co bude a co musí určovat všechny věci, které se týkají učení i praktického života křesťanů jako jednotlivců, místního sboru a církve jako celého těla Kristova. Není to učení církve, není to rozhodnutí koncilů, nejsou to vyznání víry ani katechismy, nemohou to být rozhodnutí

moderních tzv. proroků nebo apoštolů, co bude konečnou autoritou jednotlivců i církve. To je *sola scriptura*.

Apoštol Pavel napsal tato slova Timoteovi v kontextu varování, že „v posledních dnech nastanou zlé časy“ (2Tm 3,1). Varuje před takovými lidmi, kteří se budou tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat (2Tm 3,5). Tvrdí, že to jsou falešní učitelé, kteří odporují pravdě, jsou to lidé „se zvrácenou myslí, kteří ve víře selhali“ (2Tm 3,8). Ve čtvrté kapitole pak říká, že „přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2Tm 4,3-4)

Šestnáctý a sedmnáctý verš třetí kapitoly v takovém kontextu vyniká jako skvost a je jasným a jednoznačným vyznáním toho, na čem stojí zdravé učení, na čem stojí křesťanský život a křesťanské doktríny. Pavel říká Timoteovi, že Písmo je tím, na čem musí stavět. A dokonce říká, že to je veškeré Písmo a že toto Písmo – to Písmo, které má svůj původ u Boha, což je význam slova vdechnuté (viz např. ČSP) – je dobré nebo užitečné, prospěšné. Je užitečné k celé řadě věcí, ale to zásadní je, že křesťan je skrze Písmo připraven ke každému dobrému činu. Není žádný dobrý čin, který by křesťan mohl udělat, a k němuž by bylo Písmo nedostatečné. Neexistuje nic, na co by vás Písmo nebylo schopné připravit. Buď v Písmu najdeme jasné texty, které nám dají odpověď na to, co potřebujeme, a pokud taková místa nejsou, například žádný text Písma nemluví o genetickém inženýrství nebo o klonování, o používání elektřiny nebo internetu, jsou zde jasné a jednoznačné principy, které můžeme na takové věci aplikovat.

CO ZNAMENÁ PRAKTICKY

Písmo není jediným zjevením, které člověk v tomto světě má, ale je jediným skutečně pravdivým zjevením, na které se můžeme stoprocentně spolehnout. Písmo je finální, tedy konečnou, definitivní a především jedinou nepochybnou, neomylnou a pravdivou autoritou. Pro evangelikální

křesťany je Písmo výhradní autoritou v poznání Boha, v životě ve zbožnosti, tedy v tom, jak Boha uctívat a jak s Bohem žít.

Musíme tedy vzít Boží slovo a ve světle Písma zkoumat, jak žijeme, jak se rozhodujeme, ve světle pravdy Božího slova popisovat dění kolem sebe. Na základě pravdy zjevené v Písmu máme pojmenovat skutky temnoty a tak je odhalovat. To je zodpovědnost každého křesťana před Bohem, a je to také poslání církve ve společnosti. Jenom tak mohou být jednotliví křesťané i celá církev světlem a solí v tomto světě.

Pokud ovšem Písmo nebude základem, na němž budeme stavět, staneme se náboženskými lidmi, kteří se budou řídit vším možným, jen ne pravdou – právě před tím varoval Pavel, když mluvil o tom, že se lidé odvrátí od pravdy.

JAK TO SOUVISÍ S NAŠÍ SITUACÍ

Z jednání křesťanů v naší zemi i v mnoha dalších zemích ve světě i z řady přímých vyjádření to vypadá, že největším skutkem temnoty je nepodřídit se vládním nařízením. Přesto základním biblickým principem vždycky bylo, že je na prvním místě potřeba poslouchat Boha a teprve potom lidi. V tomto smyslu můžeme poukázat na řadu nařízeních, která jdou přímo proti Božímu slovu.

Můžeme začít jednoduše úplným zákazem, příp. omezením společných shromáždění. Boží slovo přikazuje křesťanům, aby se shromažďovali k uctívání Boha. Je to praxe rané církve (viz např. Sk 2,1.42.46; Sk 13,2; Sk 14,27; Sk 20,7), je to i učení apoštolů (1K 11,20; Žd 10,25). Můžeme zjednodušit tuto otázku na „Bůh přikazuje“ vs. „vláda zakazuje“? Nevidím důvod, proč bychom to takto zjednodušit neměli. Když se podíváme do historie, vidíme křesťany v dobách morových ran, kteří se spolu scházeli, aby se modlili a slyšeli Boží slovo. A připomeňme si, že dýmějový mor měl smrtnost 60 %, zatímco covid-19 má dle WHO smrtnost 0,23 %. Máme jako křesťané skutečně dobrý důvod k tomu, abychom neposlouchali Boha a místo toho se řídili příkazy lidskými?

Další nařízení, na které se můžeme podívat, se týká společného zpěvu. Již pět měsíců církve nesmí společně uctívat Boha zpěvem. Znovu je to velmi jednoduchá rovnice – Boží slovo nařizuje křesťanům, aby společně chválili Boha zpěvem (Ef 5,19; Ko 3,16; Ž 33,2-3; Ž 96, 98, 100 atd.). Vláda zakazuje společný zpěv. Proto se znovu musíme ptát, zda máme jako křesťané dobré důvody, proč poslouchat nařízení lidí a neposlouchat Boha.

A co třeba zdravení podáním ruky? Bible jde v tomto ohledu ještě dál, protože nám říká, že máme jedni druhé zdravit svatým políbením. Není to něco, co praktikujeme v naší kultuře, ale ukazuje to, že křesťané mají mít společenství, nikoliv sociální odstup (mimochodem sousloví sociální odstup je protimluv, podobně jako např. povinná solidarita), mají se zdravit vřele a přátelsky. Máme se tedy se sourozenci v Kristu zdravit podáním ruky nebo si budeme ťukat lokty (a je to ve světle vládních nařízení vůbec v pořádku?) nebo se raději jeden druhému vyhneme?

Dnes zůstaneme u těchto tří příkladů. Ukázali jsme si, co říká Písmo a co říká svět. Jak to zhodnotíme? To je něco, co musí udělat každý z nás. Co je skutkem temnoty? Je skutkem temnoty to, co nám Písmo přímo a jasně nařizuje? Stalo se to skutkem temnoty proto, že se změnily okolnosti kolem nás a máme zde strašlivou pandemii, které za loňský rok padlo za oběť necelé dvě promile celkového počtu obyvatel naší země? Nebo tady máme jasná biblická nařízení a biblické principy, které jsou pro křesťany závazné? Co je měřítkem? Podle čeho rozsuzujeme?

V dalším článku se podíváme na některá další vládní nařízení (příp. nařízení ministerstva zdravotnictví, a možná zanedlouho nařízení hygieniků, kteří budou mít moc vládnout) a znovu je postavíme do světla Písma.

Vydává Jaroslav Kernal

Soli Deo Gloria

Praha © 2021